

[P. N. Petersen (Rølle).]

virke, at Danmark skulde deltage i Besættelsen, men Erklæringen var affattet som et Orakelsvar, og jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere nogle ganske faa Linier af Folketingstidende. Hr. Christmas Møller sagde bl. a.:

„Vi gjorde, hvad vi kunde, for at Danmark ved Befrielsen kunde faa en allieret Status, ja, da var det ganske naturligt, at vi under Drøftelser og Arbejde og Propaganda herfor gav Udtryk for, at vi naturligvis saa ogsaa vilde opfylde vore Forpligtelser, eller hvad man nu vil kalde det, som allieret. Men et Løfte blev ikke givet.“

Alt dette blev sagt i samme Aandedræt, og saa er det jo underordnet, om det var et Løfte eller ej, naar Englænderne aabenbart har opfattet det som et Løfte. Ingen kan med Rette bebrejde Englænderne, at de krævede dette Løfte indfriet, og dette Krav blev imødekommet fra Samlingsregeringens Side.

Den Fejl, der er begaaet fra dansk Side i denne Sag, bestaar i, at Samlingsregeringen har givet et blankt Løfte uden i Forbindelse med dette at stille Betingelser af nogen Art, det være sig med Hensyn til Omkostninger, Udrustning, Varighed eller hvad det ellers kunde tænkes at være naturligt at drage ind under Overvejelserne af en saa alvorlig Beslutning. Det var Ting, man først kom i Tanker om bagefter.

Jeg maa i denne Forbindelse yde den nuværende højtærede Forsvarsminister den Anerkendelse, at det er dygtigt gjort, at det i hans og den nuværende Udenrigsministers Ministertid er lykkedes ved Forhandlinger med England at faa Styrken indskrænket fra 11.000 til 4.000 Mand. Det vilde have været et forfærdeligt Slag for Erhvervslivet, hvis det ikke var sket.

Der er dog et Forhold, som Samlingsregeringen ikke kunde regne med paa dette Tidspunkt, og det er Problemet med de tyske Flygtninge, som paa Trods af alle folkeretlige Regler endnu befinder sig her i Landet. Vi kan med en vis Ret hævde, at Bevogtningen og Forplejningen af disse store Flygtningeskarer maa forudsætte en tilsvarende Lettelse i den Byrde, som Tysklandsstyrken har lagt paa det danske Folk. Og det fremgik jo ogsaa af Ministerens Forelæggelsestale, at det netop er dette Forhold, der har vejet tungest i den højtærede Ministers Argumentation under Forhandlingerne om en eventuel Indskrænkning af Styrken.

Jeg kunde ønske en kort Udvalgsbehandling, for at Ministeren kan faa Lejlighed

til at give forskellige Oplysninger, som er uegnede til at behandles for aabent Tæppe, og det er jo noget, der siger sig selv, at et saa alvorligt Spørgsmaal som det, vi her er stillet over for, maa belyses fra alle Sider, hvis der skal være Mulighed for at løse det paa en forsvarlig Maade.

Konklusionen af det, jeg her har sagt, er altsaa denne, at Samlingsregeringen har givet et blankt Tilsagn om at sende en væbnet Styrke til Tyskland for at deltage i Besættelsen af Landet, og dette Løfte kan vi ikke bryde uden at skade vor mellemfolkelige Stilling for lange Tider. Men vi maa ikke være blinde for de Vanskeligheder, der eventuelt senere kan flyde af en saadan Beslutning. Det er derfor, det er saa vanskeligt at sige ja til dette Lovforslag.

Det er ikke ubegrundet at kæde Forslaget sammen med Kravet om Fjernelsen af de tyske Flygtninge her i Landet, og disses Fjernelse burde være en Betingelse for at acceptere Forslaget. Spørgsmaalet bliver derfor, hvor megen Vægt dette høje Ting vil lægge paa Udtalelsen i den engelske Note af 10. Februar, hvori det bl. a. hedder:

„Hans Majestæts Regering vil udfolde de største Bestræbelser for at sikre en snarlig og fuldstændig Fjernelse“.

Det er et Orakelsvar, der falder nøje i Traad med Hr. Christmas Møllers Løfte i London, men jeg tror ikke, vi har Lov til at undervurdere den Betydning, der er nedlagt i denne Udtalelse, hvorfor jeg vil anbefale Lovforslaget til nærmere Overvejelse i et Udvalg.

Det samme kan jeg sige for det andet Lovforslags Vedkommende, som jo er en Konsekvens af det Lovforslag, som jeg her har omtalt.

Chr. Nielsen: Der hersker ingen Uenighed mellem mig og de foregaaende Ordførere i den Betragtning, at det var naturligt, at Regeringen i 1945 afgav sit Løfte til England om at stille et Kontingent danske Soldater til Raadighed. Men denne Sag har, som den højtærede Minister udtrykte sig, gennemløbet adskillige Faser, og jeg synes unægtelig, at det Forløb, Sagen har faaet, gør, at det i 1945 afgivne Løfte ikke kan tages paa den højtidelige Façon, som man i Dag har givet Udtryk for. Der hersker ingen Tvivl om, at der hos samtlige Partier, som var repræsenteret i Regeringen i 1945, herskede den Opfattelse, at i det Løfte, man afgav til England, nedlagde man kun dette, at man stillede de danske Soldater til Raadighed for at aflaste den engelske Ungdom. Nu, da vi har faaet forelagt et